

nyomótömlőnk, sugárcsővünk, lajtalkatrészek, versenydíjak, stb. Hálátlan lennék, ha e helyen elhallgatnám azt, hogy helybeli és egyletünkbeli néhány derék kovács és bognáripáros szereink elpusztult anyagának pótlását, illetve a megrongált részek kijavítását minden ellenszolgáltatás nélkül elvégezte. Ugyanazt írhatom azokról az ugyancsak helybeli — habár nem egyletünkbeli — kőműves, ács és asztalos, valamint lakatosiparosokról is, akik a szertár felépítésénél hasonlóként voltak segítségünkre, illetve az egész község segítségére. Az igazságnak tartozom ugyanakkor, ha ez utóbbiaknál őszintén megírom, hogy munkájukat újjáépítési közmunkakötelezettségük leírásáért adták, de ezen túl a többszörösét végezték a nemes cél érdekében, mert olyanok is és azzal is segítettek amivel a kötelezésen belül már nem tartoztak volna. Fogadják ez összes mesteremberek és segédek az egész község őszinte háláját és köszönétét.

Úgy érzem, adósa vagyok még az olvasóknak valamivel. Ezt most ki akarom egyenlíteni amidőn e folyóirat előző számában megkezdett kis munka bevezetésében tett ígéretemet teljesítem. Vagyis a tűzoltói hivatás és a lakosság megértésének, rokonszenvének kifejtését. Ami a lakosságot illeti, az az eddigiekből megállapítható, milyen és mennyi részt vállalt magára az áldozathozatából és mennyire megérti ezt a „szükséges rossz“ intézményt.

A tűzoltók hivatását ismertetni, megérteni ma nem nehéz, amikor az emberiség eddigi történelmében vívott legnagyobb háborújának az olvasók szenvedő részesei, tanúi voltak. A tűzoltás harc. Állandó hadiállapot fennállása az orozva, alattomosan, vagy félelmetesen nyíltan támadó ellenséggel szemben. A tűz éltető elemünk, legkedvesebb barátunk és sokszor, nagyon is sokszor életfenntartónk mindaddig, amíg nekünk szót fogad, engedelmeskedik, vagyis ameddig hatalmunk van rajta, de ha felháborítjuk, vagy gondját nem viseljük, avagy óvatosan nem bánunk vele, — eltekintve attól a körülménytől, amikor az ég villámainak alakjában jön ránk, mint a szájhagyomány szerint az első, emberi uralom alá került tűz keletkezési alakja — a legnagyobb ellenségünké válhat.

Az a tűz, amelynek melege családi otthonunknak puha, barátságos és boldog meghittségét adja, ereje gépeket hajt, zsebünkben hordjuk, minden pillanatban használatra készen, fényénél a vándor eligazodik, tűzénél új életre kél, szelíd, pattogó kandalló tűzénél a szellem világa alkotásra kap ihletet, gondolatok születnek meg, szívek melegesznek fel, vad, borzalmas, kegyetlen, telhetetlen, pusztító ellenségünké válhatik és több emberöltő keserves és sokszor hatalmas alkotását hamvasztja el és egyéni, nemzeti vagyontokat pusztít el, igazolva a természet erejét a gyenge emberi alkotással szemben. Tűzoltóink, különösen az önkéntes egyletek tagjai mind kemény és fáradságos munkát végeznek mindennapi polgári foglalkozásukban. Tehát meg tudják érteni és érezni az anyagi élet fenntartásához szükséges javak megszerzése közben vívott áldozatot. Ennek tudatában kötelelességérzetük erősödik és megszületik az akarat az ellenséggé vált tűz megfékezésére, legyőzésére. Ez a lelkesedés a tűzoltói intézmény és annak mozgatói iránt. Ez a mi harcunk. Itt mindig az ellenfél támad és mi folyton védekezünk. Azt is jól tudjuk, hogy az öregek, nők és gyerekek nem harcolhatnak, nem szállhatnak